

Statsforanstaltninger, hvis Nødvendighed alle har erkendt, og hvis Nødvendighed, hvis nogen skulde være i Tvivl om den, maa blive hamret ind med Tommesøm gennem det Kornlovsforslag, som her foreligger; er gaaet ud af disse 7 Krigsaar med sine Jorder i saa god Drift, at den højtærede Landbrugsminister regner med en Høst, som med næsten 1 $\frac{1}{2}$ Mill. Tønder overstiger, hvad vi hidtil har haft. Jeg tror derfor, det var lidt uheldigt, at det ærede Medlem fra Sæby kom ind paa dette Billede med den forsømte Gaard. Ogsaa mange andre Vidnesbyrd fortæller os Sandheden om, hvorledes Landbrugets Tilstand er. Jeg skal blot nævne en eneste Ting; jeg skal slet ikke komme ind paa de langvarige og meget omstændelige og omdisputable Undersøgelser angaaende Landbrugets Formuetilstand, der maa man regne med Pengenes reducerede Værdi o. s. v., jeg skal blot nævne eet saadant Eksempel, fordi det har Henblik paa en enkelt Ytring af det ærede Medlem, som er Ordfører for det konservative Folkeparti (Sporon-Piedler). Man har i Anledning af Smørproduktionen skildret, i hvilken forbausende Grad Smørproduktionen hurtigt igen kom op paa samme Højde som før Krigen, saa snart det var muligt at skaffe de fornødne Foderstoffer, og i Landbrugspressen ses det, at man, idet man konstaterer denne Kendsgerning, samtidig tilføjer, at dette gunstige Resultat skyldes den Omstændighed, at Landbruget under Krigen har haft Lejlighed til at sælge alle de mindre rentable Dyr af Besætningerne. Altsaa umiddelbart efter disse 7 Aars tvingende Krigsstyre lykkedes det øjeblikkelig Landbrugets Smørproduktion at rejse sig igen, fordi Krigstiden endogsaa har været benyttet til at forbedre Besætningernes Kvalitet. Jeg gør denne Bemærkning, fordi Ordføreren for det konservative Folkeparti fremsatte en Udtalelse om Aaret 1918 og rettede en Bebrejdelse mod Partiet Venstre, fordi det i Aaret 1918 havde stemt for den forfærdelige Kornlov, man den Gang havde givet, den Kornlov, der havde sat sit Præg paa Dyrene, og som havde bevirket, at Dyrene endnu i mange Aar vilde være mærkede af Underernæring her i Landet. Jeg siger det, fordi jeg tror, at der ikke i det konservative Folkepartis politiske Historie er noget mindre ærefuldt end Partiets Holdning overfor Kornloven i 1918. Thi hvad var det, man den Gang havde Valget imellem? Man havde i 1918, hvor Landet var afskaaret fra Tilførsel af

Korn udefra, Valget imellem, om Børnene i Landet skulde underernæres, eller om man skulde sætte sine Dyr paa Smalkost og indskrænke sine Besætninger, og Landbruget under Anførsel af nogle af dets bedste Mænd, mange af dets fremtrædende Teoretikere og Praktikere, som i Kommissionen havde undersøgt dette Spørgsmaal, sagde: Der kan ikke være Tvivl om, hvad man her i Landet maa vælge, og derfor gik man bevidst til en Reduktion af Svinene og bevidst til at sætte Dyrene paa den nødvendige Smalkost. I Sandhed, Venstre fortjener ikke Skam, fordi det i 1918 stemte for Kornloven, men hvad der tjener til Skam for Venstre, er, at de, efter at have stemt for den nødvendige Kornlov, gik ud i Landet og mistænkeliggjorde den Regering, der havde gennemført den under denne Nødvendighed.

Jeg vender nu tilbage til Spørgsmaalet om, hvorledes Landbrugsministeren kan tænke sig at faa et saa stort Kvantum Rug og Hvede til Eksport. Jeg gør her opmærksom paa en Ting, som den højtærede Minister dog maa have i nær Erindring, eftersom han omtalte det ogsaa her fra Talerstolen: Hvorledes gik det med Beregningen af Hvedehøsten i Fjor? Man havde gjort en Høstberegning for Hvedens Vedkommende, hvorefter man mente, at vi havde rigelig Hvede her i Landet, og paa Grundlag af denne Beregning og de indtrængende Opfordringer fra alle Sider gik Rigsdagen til at billige Ophævelsen af Rationeringen af Hvedebrød. Jeg gør i Parentes opmærksom paa, at den højtærede Minister, for at hans fuldkomne nye Syn — for at bruge et venligt Ord — paa Tingene skal træde saa klart som muligt frem, naar han nu taler om den Beslutning, man den Gang tog om ikke at bevare Rationeringen af Hvede, bruger den Vending, at man forsømte Rationeringen af Hvede i Fjor. Saaledes er altsaa nu pludselig den højtærede Landbrugsministers Bebrejdelse mod den foregaaende Regering ikke den, at den forsømte at afvikle Forholdene og gaa over til friere Forhold paa dette Omraade, men den, at den ikke bevarede de stramme Forhold. Men det gjorde man altsaa, fordi man byggede paa Beregningen over Hvedehøsten. Og hvad var det, der saa skete? Der skete det, at 14 Dage efter, at Ministeriet Zahle var traadt tilbage, forelaa der i Ernæringsraadet en Opgørelse over, hvor meget Hvede, der ventedes at komme ind, og saa viste det sig, at Høstberegningen var 200 000 Tønder Hvede for høj, at 200 000